

Arrest

nr. 132 123 van 27 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2012 diende verzoeker, onder een andere naam, een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 maart 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 83 895 van 28 juni 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 juli 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

1.5. Op 11 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gedurende drie jaar.

1.6. Verzoeker werd op 19 oktober 2012 gerepatriëerd naar Servië.

1.7. Op 16 juni 2014 werd, naar aanleiding van een politionele tussenkomst, vastgesteld dat verzoeker opnieuw in het Rijk verbleef en op 17 juni 2014 werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 17 juni 2014 ook om verzoeker nogmaals een inreisverbod op te leggen met een geldigheidsduur van drie jaar. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: [P.N.]

[...]

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Op 16.06.2014 werd door de politie van Zaventem een PV opgesteld uit hoofde van opzettelijke slagen en verwondingen. Bovendien heeft betrokkene reeds in de gevangenis gezeten voor diefstal (voorjaar 2011), redenen waarom hem geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en hem dus een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat de politie van Zaventem een PV opgesteld heeft voor opzettelijke slagen en verwondingen.

Verzoekende partij vraagt zich af op dit bewuste PV zich wel in het administratief dossier van verzoekende partij bevindt?

Indien verwerende partij in gebreke blijft de nodige stukken over te maken, die essentieel zijn voor verzoekende partij om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren. Kan uw Raad de bestreden beslissing – in het kader van de legaliteitscontrole – dus evenmin controleren op basis van de stukken van het administratief dossier.

Het is immers voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste PV te beschikken. Het is namelijk het “kroonstuk” waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Verzoekende partij stelt zich dan ook noodgedwongen op het standpunt dat - indien het PV inderdaad niet in het administratief dossier zit - het PV nooit is opgesteld en verzoekt uw Raad om de bestreden beslissing te vernietigen, mocht de correspondentie zich evenmin in het aan de Raad toegestuurde dossier bevinden. In dit geval vraagt verzoekende partij aan uw Raad om toepassing te maken van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet.

Mocht dit echter wel het geval zijn, dan zal verzoekende partij de Raad ter zitting verzoeken de zaak te willen uitstellen zodat zij er kennis van zou kunnen nemen en desgevallend haar opmerkingen kan laten geworden.

[...] Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.1.2. De Raad stelt vast dat een administratief verslag van de politie van Zaventem in het door verweerder neergelegde administratief dossier is opgenomen. In dit verslag wordt aangegeven dat verzoeker op 16 juni 2014 werd aangetroffen te Zaventem naar aanleiding van een vechtpartij/opzettelijke slagen en verwondingen en dat een proces-verbaal werd opgesteld met nr. HV.55.L7.003837/2014. Het feit dat voormeld proces-verbaal zelf niet in het administratief dossier werd opgenomen leidt niet tot de conclusie dat dient te worden aangenomen dat dit proces-verbaal niet zou bestaan en dat de vaststelling dat verzoeker werd aangetroffen naar aanleiding van een politionele interventie inzake het toebrengen van slagen en verwondingen niet correct zou zijn. Het bestaan van voormeld proces-verbaal, waarvan het nummer bekend is, wordt door de politiediensten die het opstelden immers bevestigd. De Raad merkt tevens op dat artikel 39/59, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat de door verzoekende partij vermelde feiten, tenzij deze kennelijk onjuist zijn, als bewezen dienen te worden geacht indien verweerder nalaat het administratief tijdig neer te leggen. In voorliggende zaak werd het administratief dossier met daarin het administratief verslag van de politie van Zaventem evenwel tijdig neergelegd, zodat er geen reden bestaat om toepassing te maken van deze wetsbepaling. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker zelf niet aangeeft dat hij in andere omstandigheden werd aangetroffen dat deze die zijn vermeld in voormeld politieverslag, zodat hij bezwaarlijk kan verwachten dat de Raad andere feitelijke vaststellingen dan deze die in het administratief dossier zijn opgenomen als bewezen zou beschouwen. Tevens moet worden geduïd dat het gegeven dat het proces-verbaal met nr. HV.55.L7.003837/2014 niet in het administratief dossier is opgenomen niet een gevolg is van een nalatigheid of het onzorgvuldig optreden van verweerder. Verweerder merkt in dit verband in zijn nota met opmerkingen terecht op dat de politiediensten hem geen afschrift van dit proces-verbaal mogen overmaken en hem slechts in kennis kunnen stellen van een administratief verslag. Verzoeker zelf had voorts ruimschoots de tijd om de procureur de konings te verzoeken om kennis te mogen nemen van het proces-verbaal dat werd opgesteld omtrent de feiten die op 16 juni 2014 werden vastgesteld door de politie te Zaventem. Er is dan ook geen reden om de behandeling van voorliggend beroep uit te stellen.

Verzoeker maakt met zijn beschouwingen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappe-

lijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Hij toont met zijn toelichting evenmin aan dat er sprake is van een gebrekkige of onzorgvuldige feitenvinding.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit [...] het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

[...] Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.” In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen ‘uitgezeten’.

[...] Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet ‘uitzitten’.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p.17):

“Bijzondere preventie

De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen.

Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering."

[...] Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, nl. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde [zou] plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt.

[...] De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1, tweede lid en de materiële motiveringsverplichting schendt."

3.2.2. Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker stelt dat hij de gevangenisstraf die hem werd opgelegd volledig heeft uitgezeten niet impliceert dat verweerder niet zou vermogen de criminele antecedenten van verzoeker te betrekken bij het bepalen van de termijn gedurende dewelke verzoeker de toegang tot het Rijk wordt ontzegd. Zoals verzoeker zelf aanvoert dient verweerder, overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod immers rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is niet kennelijk onredelijk om hierbij de overlast die verzoeker tijdens zijn illegaal verblijf in het Rijk veroorzaakte in aanmerking te nemen. Daar verzoeker, die gebruik maakt van verschillende identiteiten, op 16 juni 2014 werd aangetroffen bij een vechtpartij kan hij ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij geresocialiseerd is en hij geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Verzoeker maakt voorts niet aannemelijk dat de feitelijke en de juridische gegevens die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn of dat verweerder door te opteren voor een termijn van drie jaar bij het opleggen van het inreisverbod aan verzoeker kennelijk onredelijk optrad.

Verzoeker toont geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet aan.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK